

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.

2017 - 1829

Doknr.

461777

Dato

05-04-2017

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 22. marts 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 304 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Spørgsmål nr. 304:

Ministeren bedes redegøre for, om en kommune kan begrænse brugen af døgnbehandling efter servicelovens § 107 af hensyn til en reduktion af de afsatte midler hertil i det kommunale budget.

Svar:

Det kan indledningsvist oplyses, at servicelovens § 107 regulerer de bygningsmæssige rammer for midlertidige ophold i boformer for borgere, som på grund af betydelig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer har behov for det.

Efter § 107, stk. 1, kan kommunalbestyrelsen tilbyde midlertidigt ophold i boformer til den ovennævnte målgruppe. Efter § 107, stk. 2, skal kommunalbestyrelsen dels tilbyde midlertidigt ophold til borgere med betydelig nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, der har behov for omfattende hjælp til almindelige, daglige funktioner eller for pleje, eller som i en periode har behov for særlig behandlingsmæssig støtte. Dels skal kommunalbestyrelsen tilbyde midlertidigt ophold til borgere med nedsat psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer, der har behov for pleje eller behandling, og som pga. disse vanskeligheder ikke kan klare sig uden støtte.

Der er således i serviceloven en opdeling mellem de bygningsmæssige rammer og de servicetilbud i form af bl.a. hjælp og støtte, der leveres i tilknytning til botilbuddet. Servicetilbuddene kan fx omfatte personlig og praktisk hjælp efter servicelovens § 83, socialpædagogisk bistand efter servicelovens § 85 og stofmisbrugsbehandling efter servicelovens § 101.

Det kan herudover oplyses, at serviceloven er en rammelov, der fastsætter den overordnede ramme for indsatsen på det sociale område. Indenfor denne ramme skal den enkelte kommunalbestyrelse træffe beslutning om serviceniveauet i kommunen, herunder hvilke tilbud, der stilles til rådighed, omfanget af tilbuddene og hvem der har ret til dem. Serviceniveauer giver borgerne mulighed for at gøre sig bekendt med, hvilken hjælp de som udgangspunkt kan forvente at få bevilget fra deres kommune og kan dermed tjene til en forventningsafstemning.

Serviceniveauer afspejler en lokalpolitisk prioritering, som kommunalbestyrelsen kan ændre indenfor servicelovens overordnede rammer. Der er således intet til hinder for,

at en kommunalbestyrelse nedjusterer sit serviceniveau for fx personlig og praktisk hjælp, socialpædagogisk støtte eller stofmisbrugsbehandling som følge af reducerede budgetter, så længe det sker indenfor lovens rammer.

Endelig kan det oplyses, at kommunalbestyrelsen for hver enkelt borger, for hvem det nye ændrede serviceniveau vurderes at kunne få en betydning, skal træffe en ny afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering. De generelle, vejledende serviceniveauer indgår dermed som en del af beslutningsgrundlaget for de konkrete, individuelle afgørelser, men kan ikke træde i stedet for dem. Borgerne skal fortsat – og uanset det fastsatte serviceniveau - modtage den behandling, hjælp, støtte mv., som vedkommende efter serviceloven og på baggrund af en konkret og individuel vurdering har behov for.

Med venlig hilsen
Mai Mercado